

вилъ. Да спомѣнемъ имената имъ: братя *Търнеси*, Димитръ *Матевски*, Анд. *Балтовъ*, Костаки *Догановъ*, Григоръ попъ *Бошковъ*, Душко Хаджи *Дековъ*, *Андонъ* Фещията и *Андонъ* книговѣзецъ. *Няголъ*, съдържателъ на *Гавазъ-ханъ*. (На другитѣ младежи имената незнаемъ).

Дяконътъ рѣшилъ да се срѣщне съ руския дипломатически агентъ въ Пловдивъ, тогава *Найденъ Геровъ*, за да го сондира като какъ ще погледне *Велика Руссия* на Хаджи Димитровата чета. Въ калугерски каяфетъ се явилъ той въ *руското агентство*. Геровъ го въвелъ въ приемната стая и отишелъ въ работната стая нѣщо да земе. Връща се Геровъ въ залата и, намѣсто калугеръ, намѣрва нѣкой си елегантно облѣченъ господинъ.

— Къдѣ липса калугерътъ? — пита *Геровъ*.

— Кой калугеръ? — отговаря непознатия господинъ.

— Оня, когото, ей сега, оставихъ тукъ въ залата?

— Азъ съмъ! — казалъ господинътъ и показалъ на *Герова* расото, калимявката и искусственната брада, турнати подъ едно кресло.

Прѣвъ умътъ на Герова прѣхвъркнала мисълта: „негова милостъ е нѣкой отъ цариградскитѣ цилиндраши разбойници“, и готвилъ се да повика *гавазинтъ*, за да го арестува. Господинътъ прибързалъ, та успокоилъ уплашения консулъ. Левски се открилъ на Найденъ Геровъ, разказалъ му къдѣ се е скиталъ, що е вършилъ, сега по каква работа ходи, до колко комитети е нарѣдилъ; съобщилъ му новината за скорошното прѣминуване на голѣмата *бултозническа чета* и поискалъ мнѣнието му относительно прѣдстоящото възстаническо движение.

„Неправете шумъ: турцитѣ ще ви исколжѣтъ до единъ. Отъ Руссия не чакайте помощъ: та не може да се расправи съ вътрѣшнитѣ си главоболия, та и съ вашитѣ лудешки работи ли ще сѣдне да се занимава? Пишете на приятелитѣ си въ Романия да не минаватъ Дунава, защото като пилци ще ги исколжѣтъ турскитѣ башибозуци!....